Пише: Филип Новаковић
понедељак, 14 новембар 2011 12:06

„Пустите шећер и уље, само дођите да се попричамо. Нема вас!“ Тим речима су нас дочекали српски барикадисти на прелазу Јарињe, исти они који попут Леонидиних Спартанаца храбро чекају нове нападе и диверзије. Из њихових речи се види да их не боле ни пендреци, ни гумени меци, ни студене ноћи на барикади, већ их боли незаинтересованост сународника из централне Србије, оне коју бране на овим барикадама.

На барикади у Митровици обрадовале су нам се храбре барикадисткиње, одмах стављајући кафу и нудећи нас соком и ракијом. Не може се лако описати стање духа са којим нас дочекују те храбре домаћице. Иако се понегде чују речи критике за Београђане којих нема да се помоле на овој јужној барикади, ипак не могу сакрити радост јер је неко њихов дошао, нису сви равнодушни, неком горе је ипак стало... Мушкарци су груписани около шатора по мањим групицама, консултују се, расправљају скорашње прилике, преузимају смене. Екипа „Водовода“ долази, екипа „Телекома“ завршава стражу. Унутар шатора - једна пећ и телевизор, гледа се турска серија, нико се не мрзи, само се брани своје. У тај час стиже и председник општине, наоко енергичан и хитар човек. Жели нам топлу добродошлицу, као да су нам Митровчани дужни леп провод: карактеристична и неизлечива српска потреба да се угости посетилац долази до изражаја и у најтежим тренуцима. Особеност српског домаћинског духа је неумољива. Иза шатора поглед се протеже по шеталишту албанског дела Митровице. Гледају они нас, гледамо ми њих.

Налазим се са другаром - студентом из Митровице – и седамо у оближњи кафић, један од неколико лепших дуж главне улице. Каже, омладина дању овако кафенише и дружи се, а ноћу свако на своју барикаду широм северног Косова. Јуче је назебао на прелазу Јагњеница, целу ноћ је било напето, па није могао уз пећ. Ту смо први пут чули колико је јака та самоорганизација и ред међу нашима доле. Сваки омладинац зна своју барикаду за ту ноћ, зна шта треба да понесе, колико хлеба да купи, кога да покупи успут. На делу је једна спартанска организација града и целог подручја, где сваки грађанин *полиса* зна шта му је дневна дужност којом доприноси свом граду и заједници. Када би човек на

трен заборавио озбиљност целе политичке ситуације, умало би могао позавидети на оваквој једнодушности и тимском прегалаштву читаве заједнице. Функционери су заправо парадне личности и први међу једнакима; овде влада, одлучује и дела народ: као из утопистичких књига.

На Јарињу вечерња студен нас дочекује и најављује дугу ноћ за ненавикнуте Београђане. Стигао је и аутобус са 40 махом младих родољуба који су се одазвали фејсбук позиву Бориса Малагурског. Ту је и Борис, намешта видео бим са својом пратњом, члановима суботичке „Светосавске омладине“. Иза њега је мостић који води преко реке Бистрице, а на мосту гомиле шљунка и српска застава. То је та чувена јарињска барикада, позната већ по јунаштву њених бранитеља. Ту су и гомиле пањева дотераних ради огрева, ноћи су све хладније, а испод моста је планинска река. Пањеве ређамо као седишта за отворени биоскоп на коме ће бити приказан Борисов документарни филм „Тежина ланаца“. Пошто сам филм већ гледао, повлачим се у мали дрвени контејнер, где се кува кафа на пећници, десетак људи седи и упознаје се. Поред двојице мештана седи млади Земунац Дамјан који је већ пету ноћ овде. Био је на Брњаку, сада је дошао да види људе на Јарињу, да се повеже са Борисом и организује нове доласке. Каже да га већ сви барикадисти знају, па је јуче добио задужење и част да зауставља и пропушта кола на пред-барикади. Каже да смештаја има, сви локални Срби га зову на конак, ту су и студентски домови са лежајевима, има хране и пића на барикадама - свега заправо има, само су посете сународника затајиле. У то се убацује старији човек, очито са барикаде: „Не мари, дечко, знамо ми како је вама горе. Општи је мрак на телевизији, немате где да видите ни чујете за нас. Уз то сте и полугладни, свако гледа како да преживи месец. Биће свега, не љутимо се ми“. То је вођа барикаде, његова се слуша на Јарињу. Најискуснији је и најенергичнији становник овог краја, извођач, планинар, предузетник и штошта друго. Посредством својих контаката по целој земљи обезбедио је токи-воки уређаје и друга неопходна средства да би барикада били функционална и спремна за нова изненађења.

Након филма Борис прилази групицама окупљених мештана, упознаје се и слуша њихове утиске о филму. Кажу људи, сличан сценарио приказан на филму се и овде примењује, али су стекли неопходну мудрост и стрпљење да одговоре изазовима боље него што се

то до сада радило. Стечена мудрост, смисао за тактику и разумевање целе политичке слике наших сународника нас радује и охрабрује, даје наду да ће ипак постићи нешто овом гандијевском борбом. Борис као да се спрема за нове филмове, па не пропушта прилику да се информише о функционисању барикада и логистици, очекивањима, страховима и стрепњама људи. Око три сата после поноћи група од 40 путника са Борисом на челу се пакује и креће натраг за централну Србију.

Ми који остадосмо да проведемо ноћ нашли смо се пред питањем шта да радимо да одагнамо хладноћу и поспаност. Момци са Јарања ложе велику логорску ватру око које се окупља екипа младих студената да се угреје и размени идеје о новим акцијама овог типа. Студенти са Косова им скрећу пажњу да није проблем на барикадама, да је већи проблем Београд. „Београђани не знају ништа о нашој борби“, кажу барикадисти, тај фронт треба пробити - медијски фронт: „Ми ћемо лако на барикадама, као и до сада што смо радили. Ви нам више можете помоћи у Београду и другим градовима. Окупљајте се, упознајте људе са нашом борбом, разбијајте медијски мрак“, говори млади Жарко Ацковић из Лешка, док џара логорску ватру и ставља нове цепанице. Нас петорица смо узели да цепамо букове и храстове пањеве, да макар мало олакшамо овим момцима овде. Убрзо се окупи повећа група младих који нису до сада цепали дрва, па се зачас оформи читава мала школа за почетнике. Момци са Јарања и Лешка су објашњавали како се држи секира, где да се удари пањ, како да се заобиђе чвор на пању. До ујутру је била готова приколица нацепаних дрва. Јесте да ће ова гомила трајати само две ноћи, али смо макар загрејали руке, научили нове вештине, дружили се са локалним Србима.

У свитање је групица Новосађана и Београђана кренула 300 метара узбрдо да види блокирану КФОР-ову базу. Кроз маглу се види бодљикава жица са џаковима пуњеним песком. На капији млад Немац, мањи од пушке коју носи, сањиво гледа ко смо и шта смерамо. Како се чини, не зна тај ни где се налази ни шта је сврха ове страже, само чека да му истекне смена па да се угреје коначно у бази.

Тачно у 7 сати смо предали смену придошлим барикадистима, разменили контакте за будуће доласке и поздравили се онако како то браћа раде. Домаћице нам дају кифлице за успут и машу нам.

Идемо на јутарњу литургију у манастир Бањска, задужбину Стефана Милутина Немањића-српског краља. Вратићемо се на барикаде за коју недељу. У међувремену, треба пробити београдску барикаду, барикаду у главама незаинтересованих сународника.